

SENDEN BAHSETTİM

Özer Yılmaz

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Sümeyye Çelik

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024, Genel Seri 4081

ISBN: 978-625-6130-18-0

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SENDEN BAHSETTİM

Özer Yılmaz

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	7
UKALA	9
ŞİİR GİBİ GELEN	11
SÖZÜM ONA	12
HAYAT BORSASI	14
SARI SOKAK LAMBASI	15
ÇELİK DE KIRILIR	18
ŞAİRSİZLERE	19
İÇİMDEKİ ÇOÇUK	20
ACEMİ TARAFIM	22
KANATSIZ MELEKLER.....	24
GÜZEL ŞİİRİN ŞAİRİ	27
AŞKIN ŞARKISI.....	29
GENÇTİ GEÇMEDİ	33
EN GÜZELSİZ.....	35
SADAKATLİ.....	37
YANLIŞ YOL	39
THE END.....	41
ELVEDA	42
ZARARI KİME	43
ACITAN ŞARKILAR.....	45
SANA DA MERHABA GÜZELİM.....	47
KARINCANIN ZAMANI.....	48
AŞK OLSUN	49
VAR GİT SEN DÜŞÜN.....	50
GÜLÜN DİKENİ	51
GERİSİNİ SEN DÜŞÜN.....	52
SEVDİĞİ KADAR.....	54
VE SEN GELİRKEN	55

VİCDANIN UYUTMASIN	58
TOPRAK VE KALP	61
SAY	62
AH ETTİ.....	63
BİLDİĞİM MEÇHUL KATİLİM.....	65
KENDİ KUYTUN	67
KUMDAN CAM CAMDAN AŞK.....	69
SOYTARI SULTAN.....	71
EN GÜZEL ÇOKLARIN	73
AHŞAP YÜZÜK.....	75
AVUÇ DOLUSU MUTLULUK.....	78
KIYAFETLİ ÇIPLAK.....	79
MUTLULUK DOLU YOLLARIN OLSUN	81
NE GÜZELSİN ÇOCUK.....	84
GÜZEL YANLIŞ ÜZÜLME.....	86
ÇIPLAK SEVGİ	87
KALBİYLE GÖREMEYENE KÖR DERLER	89
GÜLÜMSE	91
TANIDIĞIM YABANCI.....	92
DURGUN DENİZ.....	94
KAYBOLAN ÇOÇUKLUK BULUNMUŞTUR.....	98
SENSİZLİĞİN MEVSİMİ	104
AZ KALDIN.....	106
FESLEĞEN KOKUSU	107

ÖN SÖZ

Senden bahsettim sevgili! Hiçbir satırda geçmedi adın. Bazen tatlı tatlı bazen de acı bir şekilde anlattım anıları. Hangisi sana daha yakınsa o şekilde karşıla yazdıklarımı.

Merhabalar!

Hayat işte...

Farklı tatlarda, farklı hikâyeler bulacaksınız bu kitabımda. Çoğunu gittiğim yerlerde, yaşadığım anıların etkisiyle kaleme aldım. Kendimden de bir şeyler ekleyerek.

Sizdiniz bazı hikâyelerin kahramanı. Ben, sadece boşlukları doldurdum mevcut satırlarımla. Bu, sizinle ilk buluşmamız.

Hiçbir sayfada, hiçbir satırda geçmedi adınız. Hayat, hiçbir şeyden bazen her şeye dönüşür. Sizin anlarınız, sizin yaşamış olduğunuz benim katkılarımla bu sayfalara dönüştü.

Ben yazarken hüznülenerek güldüm, siz okurken gülerken hüznülenebilirsiniz.

UKALA

Aşk neydi? Sevginin en derin ve temiz hâliydi, değil mi?

Neden o zaman vazgeçiyoruz sevimekten, neden en güzel duyguları en güzel sevenimizle birlikte öldürüyoruz? Öldürdüklerimiz bir zaman bizi mutlu edenler ve güldürenler değil miydi?

Peki insan, güldürenini hangi kalbe hizmet öldürürdü? Sanırım içini bir ıssızlık kapladı.

Kalbinle sevdiğini, aklınla kovuyordun. O kadar çok “Seviyorum” sözüne karşılık, sen de geçiyordun vazgeçmem dediğin benden.

Hiç gelmemiş gibi, hiç sevmemiş gibi... Hiç mi sevmemiştin beni? Yoksa sadece seni mutlu ettiğim için mi sevmiştin?

“Seni istemiyorum.” dediğin benimle neler yaşamıştın oysa... Sen, benim aklımda hep o Fenerbahçe parkındaki kızdın. Çekin-gen, beni deneyip deneyip aklındaki sınavlara tabi tutan kız...

“Elimi tutmasaydın, benden faydalanmak için beraber olduğunu düşünecektim.” dediğin o adamdım.

İçtenlikle sevmiştim seni. Ben, kalbimle tuttuğum elini bırakmamıştım. Sen ise dilinle söylediğini, kulağınla duymadın ya da duydun ama işine gelmediği için anlamamış gibi davrandın.

Aklındaki sınavından kaç almıştım? Kaç puanla geçtiğim sınavda beni bırakmıştın? Kaç yanlış “Sen, benim için doğru insan-sın.” dediğin beni senden götürmüştü?

Bunu anlamayacak kadar aşk çarpıntım vardı o zamanlar. Kalp denen senden yapılmış şehrimde her sokağın, her caddenin adıydı; adın. Onun için bende çok farklıydın.

İnsan sevildiğini bildiği adamı böyle basit sınavlarla sınarmıydı? O sınamıştı işte beni. En zor soruyu sormuş olsaydı eğer “Benim için ölür müsün?” deseydi, göğüs kafesimi ikiye yarar ve kalbimi avuçlarına bırakırdım.

Kalbim en çok ona yakışıyordu, onunla bir başka atıyordu. Oydu onun sahibi. İnsan yarın ölecekmiş gibi sevmeli sevdiğini. Çünkü kıymet, böyle bilinirdi.

Bende onu öyle seviyordum, hem de yarın ölecekmiş gibi ama o beni biraz olsun sevmemişti. Hep bir açığımlı aramıştı, hep gitmelerin yollarını bulmak için bahaneler bulmaya çalışmıştı.

“Aynı dünyanın insanı değiliz.” demişti. Oysa aynı havayı soluyorduk, aynı karaya ayak basıyorduk, aynı toprağa gömülüyorduk. Bunları söyleyince “Sen beni anlamıyorsun.” diyordu. “Aynı çerçeveden bakamıyoruz.” demişti.

“Aynı çerçeveden seninle aynı şekilde bakmış olsam, nasıl farklılıklar doğacak?” diye sormuştum ona.

“Sen, beni yanlış anlıyorsun.” demişti.

O, aslında bizim mahallenin kızıydı ama onun aklı, karşı mahallenin yaşantısını yaşamamanın yollarındaydı.

Ben, en güzel dille anlattım ona olan sevgimi. O ise Fenerbahçe parkında bana söylediği sözü unutmuştu. İçtenliği değil, gitmeyi tercih etmişti.

Merak ettim, keşke söyleseydi.

Bu aşktan kaç puan aldım da aşksızlıktan başka kalbe bütünlemeye kaldım?

Giderken “Senden çok şey öğrendim.” demişti sevmek adına. Her şeyi öğrenmişti belki ama seni seviyorum dediğinde gidilmeyeceğini öğrenememişti. Ukala...

ŞİİR GİBİ GELEN

Bana yazılmış şiir değildin ki okumaya fırsatım olsun.

Sen, başkasının okuduğu satırlarda kirlenmiştin bana geldiğinde. Ben, bunu en başından biliyordum ama sen, kendini yeni yazılmış şiir diye anlatıyordun. Hayat mısralarında, kalemde taze dökülmüş şiirin harfleriymiş gibi bahsediyordun kendinden.

Hâlbuki ilk satırında okuduğuma inansam da ikinci satırda kendini ele veriyordun.

Yalan sevgiden şiir olmaz. Sevgili olsa da o, bana yâr olmaz. Olsa olsa en fazla iki satırda tüketir kendini. Bunun başka çaresi bulunmaz. O iki satırda da şu yazar;

Yalan gizlemiş güzelliğinin içine ve hiçbir yolcu, kalmaz beklediği durakta. Geçmişinle seni yargılamıyorum, sadece yalana tahammülüm yok, o kadar.

Kalmayacaksın zaten, yormana da gerek yok. Şu şiir tutmaz kalbimi, en iyisi mi sen yoluna bak. Ben okuduğum şiirde kalan, sen ise okuduğun birinde kalman dileğiyle...

Yalan gizlenmiş güzelliğinin içine ve hiçbir yolcu, kalmaz beklediği durakta.

SÖZÜM ONA

Ne bulabilirdim ki sende, o kadar çok şey kaybetmişken?

Dönüp gelmişti işte, yine aynı limana. Liman aynı ama her tarafı viran, harabe, yıkıklarla dolu...

Bir zamanlar neşesi bol, kıyısında ötüşen gülüşlerimiz vardı. Renkli mutluluklar barındırıyordu.

O zamanlar mutlu olmaktan çok bana göre bir şey yok diydün. Hâlbuki o limanda, o eski zamanda olanı, o gün görememiştin. Olan bütün güzellikleri benimseyememiştin. Şimdi de çıkıp gelmişsin.

“Ne bıraktın giderken?” diye sor bir kendine. Hiçbir şey eskisi gibi olmaz ve hiçbir şey eskisi gibi kalmaz.

Hayat akarken ve zaman geçip giderken neyi nasıl bıraktıysan, döndüğünde onu biçersin.

Masanda mutluluk varsa; yediğin yemek, soğan ekmek olsun. Masanda mutluluk yoksa; dünya lezzetlerini tatsan, sadece kendini avutursun.

Sen mutlu olmayı değil, avutulmayı seçmiştin. Seçtiğin yol, senin kişisel tercihin. Ben, o zamanlar sadece “Seni.” diyebildim. “Seviyorum.” deyip cümlemi tamamlayamadan arkanı dönüp gittin.

Anlayacağın, bu aşktaki; “Seni” sende, “Seviyorum” bende kaldı.

O zamanlar biraz anlamaya çalışsaydın beni, anlamasan da mutluluğumun akıntısına bıraksaydın kendini; belki mutluluğum seni, iç limanımın en görkemli yerine demirlerdi.

Maalesef!

Evet bayan, doğru yerdesiniz. Bu liman, o eski bıraktığınız liman. Lakin giderken bıraktığınızı, döndüğünüzde aynı şekilde bulamazsınız.

“Seni” sana bıraktım. “Seviyorum”u başkası aldı.

HAYAT BORSASI

İç sensizliğim, iç sessizlime dönüşüyor.

Zaman, evirip çeviriyor beni. Kendimden kaçıp kendime sığınıyorum. Farklı kentlerin tüm çıkmaz sokaklarında buluyorum kendimi.

Bir şemsiye altında, yağmura yakalanıyorum. Sırılsıklamken en çok kendi gözlerimle, kendi yağmurumla ıslanıyorum. Bir aşktan düşmüş, içim kanarken ve daha yara kabuk bağlamadan, başka aşka düşerken buluyorum kendimi.

“Yalanı sevmem.” dediğim yerde yakalıyorum kendimi. Ağzımda bir sigara, içime çektiğim dumanla yalan doluyor içim. Dürüstlüğü mü piç ettiklerinden beri, en kibar küfre bile tahammülüm yokken, bağıra çağıra söverken buluyorum kendimi.

Susarken yankılanıyor sesim duvarlarda ve ben, kendimi çılgınlarda bekliyorum. Önceden kalbimin ziyanı, aklıma zarar derken; şimdi aklımın ziyanı, kalbime zarar arasında zarflıyorum avucumdaki zarlarla kendimi...

Hayat borsasında dürüstken zarar ediyorum ama yalan ko-yarsam, kârlı sayılıyorum. Yalnızlığım da kayboluyorum, sonra kendimi ararken yine yalnızlığımın yanında buluyorum.

Kime gitsem, kendime dönüyorum. Başkasıyla kahkahalara boğulurken yakalıyorum kendimi. Hıçkırıklar içinde ağlarken ben...

“İhanet etmem.” derken dinliyorum seni ve ben, sana sözünde durmadığın bir anda rastlıyorum.

SARI SOKAK LAMBASI

Bir sarı sokak lambası altında...

Bir yağmurlu İstanbul akşamında...

Sen, gitmelerin suskunluğundayken ve ben, sensizliği bir saniye düşünemezken seninle sizin eve giden yolu arşınıyorduk.

İçimde, kaybolmuş bir ben yaratıyordun. Senin sessizliğinde kaybolmaya hazır değildim oysa... O kadar güzel seviyordum ki seni; sen bunu anlamayacak kadar bütün anlamsız, olumsuz sözcükleri bulup kafanda kurguluyordun. Ben, bütün olumlu sözlerin arkasındayken; sen, bütün olumsuzların yolunu tutmuşsun sanki.

“Gitme.” diyemeyecek kadar sessizdim sana, çünkü kalmayı kendin kalbinle yapmalıydın. Yürümeye devam ettik. Yağmur yağmalyordu bizi, aşktan sıırıslıkladım zaten sana.

Aşksızlık, adam olanı öldürmez belki ama sensizlik de mutlu yaşatmazdı beni.

Nefes alır verirsin ama hiçbir şeyin keyfi kalmaz. Çünkü içi incinmiş insan, hep bir eksiktir. Bunu en iyi sen bilirsin. İnsan, iyi bildiği bir şeyi sevenine layık görür müydü? Göstermek istemediklerini göremediğimi zannediyordun ama ben, her şeyi biliyordum. Çünkü hisler, insanın kılavuzudur. Bir de bunlara anlattıklarını ve yaptıklarını eklersen, hiçbir şey söylemesen de göremeyecek kadar değildim. Sadece sustum. Ben sustum, sen küstüm diye anladın. Küsecek kadar çocuk değildim sana ama sen, bunu da anlamadın. Sen içine bir gitme eylemini koymuş-

tun. Gitmek kolaydı. Kolaylar ilk zorlukta verir sınavını, sen gitmenin boşluğuna sığıp benim notumu çoktan verecektin, o sarı sokak lambasının altında...

Soğuktu hava, bir de sen üşütüyordun içimi fütursuzca. Ne sensizliğe hazırdım ne de sensiz bir geleceğe... O kadar çoktun ki içimde, beni benden alacak kadar çoktun. Varlığın çok ederdi beni, çocuk ederdi ama sen bunu da anlamayacak kadar anlamsızlıkla yüklüydün.

Sonra... Sonra kalbindeki sevgi üstün geldi. O sarı sokak lambasını altında, bir yağmurlu İstanbul akşamında bana sarılıp "Gitme." diyerek ağlamıştı. Buna; en çok sen, ben ve bir de o sarı sokak lambası tanıktı.

İnsan sevilince bir başka oluyor be! Her şeye başka bir güzellikle bakıyor. İkimiz de mükemmel değildik ama sevmek, kusura bakmamaktır. Çünkü o ne kadar kusurlu olursa olsun sevmek, kusuru hoş görmektir. Mükemmel değildim ama mükemmel sevenlerdendim. Değer bilirim, kıymet bilirim. Sevginin temelinde bu vardı zaten.

Bu kadar güzel bakarken sana, sen yine bir süre sonra döndüğümüzün yolun yol ayrımına geldin. Ayrılığın çıkmaz sokaklarında, tek başına dolaştın. "Aynı kabre gömsünler bizi." dediğini ne çabuk unuttun? İnsan nasıl da vazgeçiyor hislerinden? Nasıl da hissizliği, ıssızlığı tercih ediyor?

Bu kadar ağlatan hayat, güldürmez mi? Bizi, birbirimize eklemez miydi? Hayat değildi sanırım suçlu olan, kadere de bağlamak doğru olmazdı bu sonucu. Kader, kolaycılıktı giden için. Çünkü insanları, insanlar ayırırdı. Kaderin bunda ne gibi bir suçu olabilirdi? Sen vardın. Aklın vardı. "Ben de seni seviyorum." deyip de inandırdığın kalbin vardı. Kader, bunun neresindeydi?